

Španělský deník

Den 1

Dnes je úterý 5. května. Sedím v letadle směr Barcelona a začínám psát tento deník.

Po včerejší namáhavé cestě do Hodonína, vlak měl čtyřicet minut zpoždění a dnešním vstávání ve tři ráno, se cítím docela unavený. Proto jsem také první polovinu letu prospal. Nyní už se nemůžu dočkat, co všechno nám Španělsko nabídne.

Naše česká minivýprava ve složení, já, Kačka, Nikita, Staňka, Markéta a paní trenérka Botková, letíme na mezinárodní turnaj do města Platja D'Aro. Všichni trenéři i hráči o této přímořské destinaci básnili, a jelikož mohu na juniorské turnaje jezdit už jen poslední rok, rozhodl jsem se doplnit dámskou výpravu.

Posledních pár dní před odletem jsem ladil formu na tréninkovém kempu ve Vlašimi, tak snad se příprava ukáže jako kvalitní a budu hrát dobře. Na minulém turnaji ve Francii jsem si medailový cíl splnil, takže mohu hrát uvolněně.

V pondělí jsem tedy okolo 19:00 přijel do Hodonína. Nikita a Kačka už na mě čekaly a společně jsme se ubytovali na třílůžkovém pokoji v hotelu přímo naproti nádraží. Bezva. Vybavení pokoje žádná sláva, ale jelikož se nezdržíme dlouho, bylo nám to jedno. Asi hodinu po příjezdu jsme se odebrali do restaurace. Seděli jsme sami v nekuřáckém salonku, kuřáckou místnost zaplnilo pár místních hokejových fanoušků. Naproti našemu stolu byla také umístěna televize, bohužel ČT sport nevysílala. Objednal jsem si kuřecí plátek na grilu s rýží. Holky, jelikož neměly hlad, zvolily jednu porci smaženého květáku a hranolky. Očividně jim to nestačilo, protože hned jak byly hotové s květákem, upřely svůj zrak a mlsné jazýčky směrem k mé porci. Strhla se krátká, ale drsná bitva vidliček a nožů, že které jsem vyšel vítězně, bohužel se to neobešlo beze ztrát, byly v přesile. Zaplatili jsme a byl čas jít spát.

Samozřejmě jsme nemohli usnout, bylo teprve 21:30. Nikita pořád mlela o tom, jak se bojí a že určitě spadneme. Já s Kačkou jsme měli na manželské posteli příjemnější starosti. A když holky konečně vyřešily, co si zítra vezmou na sebe, celá naše trojice usnula.

Spánek byl bohužel špatný a krátký. Vstávání ve 3:15 není nic příjemného. Nevadí. Ve 3:50 již stojíme před hotelem, čekáme na pana Ševčíka, který byl tak laskav a uvolnil se odvézt nás na vídeňské letiště. S ním v mikrobuse přijely i zbylé dvě holky a naše výprava byla skoro kompletní. V letištní hale jsme se potkali s paní Botkovou a mohli jsme vyrazit. Prošli jsme obvyklou procedurou odbavení a bezpečnostní kontroly. Chudák Nikita má pořád nervy. Kačka si zapomněla vyndat čistič na pátku z batohu, tak byl zabaven. Jaká to škoda. Asi dvacet minut před odletem, tj. v 6:40 nám bylo dovoleno nastoupit do Airbusu A320 společnosti Austrian Airlines. Horko těžko se dá najít nějaké volné místečko, Barcelona je zřejmě vyhledávanou destinací. Vidím dva pány v teplákovce Bayern Mnichov, nepochybně jedou na zítřejší semifinálový zápas fotbalové Ligy mistrů. Bohužel každý sedíme jinde, tak mohu alespoň trochu dohnat spánkový deficit.

Na barcelónské letiště jsme dosedli s desetiminutovým zpožděním, v 9:15. Než jsme se vymotali z letadla a dostali se do letištní haly, uplynula další půl hodinka. Paní Botková si ještě skočila pro kafe a Nikita s kačkou se bavily vyměňováním balerín. Musím uznat, že jim to slušelo.

Naše tašky již netrpělivě čekaly na pásu a po jejich vyzvednutí jsme mohli vyrazit. Ještě jsem si odskočil do obchodu se suvenýry a zakoupil dvě pohlednice. U východu z letiště na nás již čekal místní organizátor s úkolem převzít naši skupinu. Bohužel, hráči z Taipei měli zpoždění, a tak se nám čekání velice protáhlo. Určitě přes hodinu jsme stáli

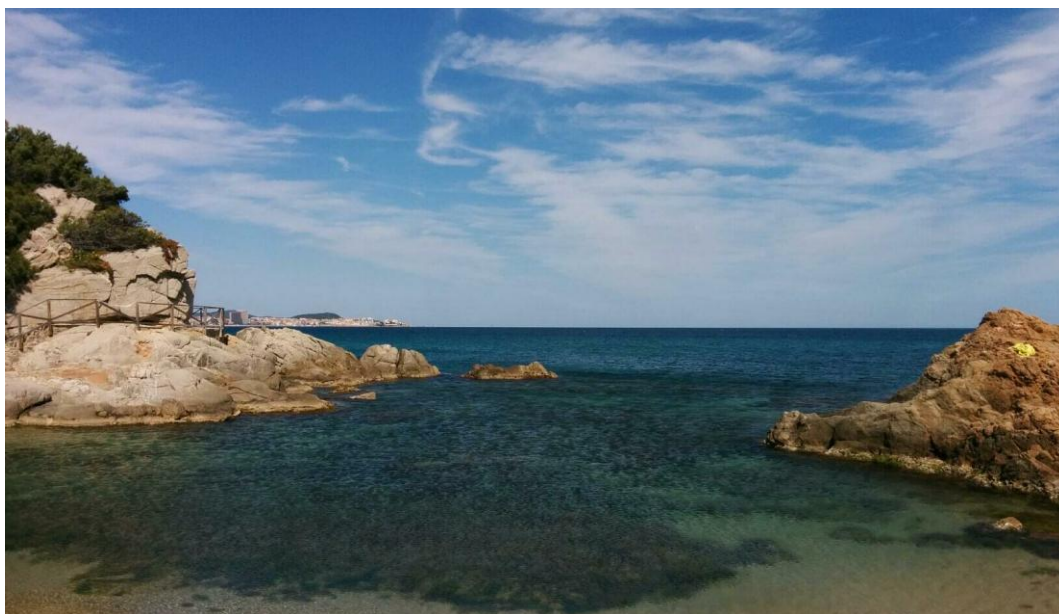
před oficiálním fanouškovským obchodem místního fotbalového velkoklubu. Tato skutečnost nám však čekání neukrátila, ceny šplhaly do závratných výšek.

Konečně jsme dostali pokyn k přesunu do velice dobře vybaveného autobusu. Uvnitř jsme našli kožené sedačky a plně pracující klimatizaci, což nám, v parném úterním dopoledni, přišlo vhod. Sice v pohodlí, ale stále čekáme. Sláva, přichází poslední skupinka Rusů a můžeme vyrazit. Ještě však jedeme na druhý terminál pro irskou výpravu. Hrůza.

Holkám už hrabe a celou cestu melou nesrozumitelné věci. Ostatně jako pořád. Zejména Nikita perlí, až ji musím okřiknout. Kačka čte nahlas moji tajnou konverzaci s panem Špačkem. Cítím se trapně.

Radši koukám z okénka a pozoruji španělskou krajinu. Přeci jenom vypadá trochu jinak než ta naše. Konečně sjíždíme z dálnice a přijíždíme do Platja D'Aro. Hned na začátku města se nachází obrovský aquapark, bohužel ještě zavřený. Spletitý systém tobogánů a bazénů nám ukazuje, že toto město je velmi oblíbenou turistickou lokalitou. Vyhlížíme moře. Zatím není vidět příliš dobře, musíme se prokousat uličkami až k pobřeží. Projíždíme kolem mnoha hotelů, jeden luxusnější než druhý, až autobus zastaví před tím správným. Na první pohled vypadá velice dobře, má sice jen tři hvězdičky, ale jistě nám to bude stačit.

Ohledně mých spolubydlících, mám na výběr dvě varianty. Buď na dvoulůžkovém pokoji s Rakouským kadetem, nebo se třemi Švýcary. Vzhledem k výhodnější ceně volím početnější společnost. Jelikož můj pokoj bude volný až po obědě, můžeme se jít najíst! Oběd sice nebyl v plánu, ale paní Botkové se nějak podařil zařídit. Rychle zjišťuji, že se mi opravdu nebude chtít pryč. Tolik jídla. Dnes jsem ještě nic pořádného nejedl, a tak si nakládám dva plné talíře vynikajících pokrmů. Z jídelny máme výhled na celý hotelový komplex, přímo uprostřed se nachází veliký bazén, který nám jistě přijde vhod, až teplota stoupne.



Po opravdu výtečném obědě jsem se vydal ke svému pokoji. Bohužel uklízečka ještě neskončila a já musel skoro celou hodinu čekat venku před dveřmi. Nakonec jsem se do vytouženého pokoje dostal. Máme balkon s výhledem na moře, a dokonce i vlastní kuchyň, i když vařit nic asi nebudu. Zhruba za deset minut přicházejí mí spolubydlíci.

Znám je od vidění z jiných turnajů, takže si myslím, že nebudou žádné problémy. Stejně budu pořád u holek na pokoji. Ani si pořádně neodpočinu a čeká nás první trénink. V 15:50 vyjíždíme autobusem směr hala. Jízda trvá asi deset minut, ale vypadá to na příjemnou procházku, takže budu jistě preferovat spíše chůzi.

První, co mě na hale zarazí, je fakt, že nemá taraflex. Už jsem se bál, že to bude klouzat a prostor kolem stolů také vypadal malý. Naštěstí se ukázalo, že jsem se mýlil. Podlaha neklouže a místa je také dost. Nasadím mé modré Adidasky a jdeme na to! Jelikož jsou Švýcaři tři, mohu se k nim připojit a začíná první zkouška haly. Mám z ní velice dobrý pocit, tak snad mi vydrží. Hodinka bohatě stačí jak mně, tak mému kolegovi. Holky si ještě dávají více do těla, ale za chvíli také končí.

Zpátky k hotelu jsme se rozhodli jít procházkou po městě. Opravdu se to vyplatí, počasí bylo příjemné a my jsme mohli nakouknout do všedního života místních obyvatel. Zarazil mě poměrně veliký počet stánků, nabízejících nejrůznější upomínkové předměty jak z Platja D'Aro, tak z Barcelony. Holky pokukují po žabkách, mně zase zajímají barcelonské dresy. V následující dnech si jistě nějakou památku na tento turnaj koupím.

Přicházíme zpět do hotelu, a jelikož večere je až od 19:30, máme ještě čas podívat se na pláž. Z hotelu je to opravdu kousek. Stačí přejít silnici, sejít dolů po schodech a už máme mezi prsty příjemně teplý písek. Došli jsme k malé zátoce, která se rozprostírá mezi dvěma skalnatými výběžky. Voda je nádherně průhledná a čistá. Kačka by se hned šla potápět. Bohužel nemáme vybavení, a ač je teplota vzduchu velmi příjemná, voda ještě na koupání není. Nicméně pořizujeme nádherné fotky s mořem a skalisky v zádech. Začínám chápat, proč je tento turnaj tak oblíbený. Lepší místo snad nešlo vybrat. Bohužel už musíme jít, ale na sto procent se sem ještě vrátíme. Náš pobyt zde teprve začíná.

Večere v ničem nezaostává za obědem, opět široký výběr výborných pokrmů a moře ovoce a zákusků. Nacpaný k prasknutí se spíše plazím, než jdu do svého pokoje. Zítra ale končí sranda, začínáme hrát. Mám ve skupině Nora, Litevce a domácího hráče. Mezi zápasy mám celkem velké pauzy, ale nevím, jestli se stihnu vykoupat. Dávám dobrou noc Švýcarům a usínám.

Den 2

Proboha, proč vstávají v šest?! Má první středeční myšlenka. Možná to nebude tak lehké soužití, jak jsem doufal. Opožděně jsem si vzpomněl, že včera říkali, že mají v 6:45 rozcvičku, ale stejně nechápu, proč vstávají tak brzy. No nic, spím dál.

V sedm přicházím na snídani. Jako obvykle mám trochu stažený žaludek nervozitou a tak toho moc nesním. Ujišťuji se ještě, jestli mám všechny věci, a v půl jedu busem. Lépe řečeno chtěl jsem jet. Na zastávce čekaly pouze dva mikrobusey celkem pro šestnáct lidí a nás zde stálo nejméně dvakrát více. Samozřejmě jsem se nevešel. Doufal jsem, že se auta za chvíli vrátí, ale nic.

Nezbývalo mi tedy nic jiného, než jít pěšky. Občas jsem popoběhl v rámci ranní rozcvičky. Naštěstí hraji až v 9:30, takže mám dost času na rozehraní. Opět jsem se domluvil se švýcarským kamarádem. V 9:10 jdu odevzdat pátku a rozcvičuji se na placu za tribunou. Jak je mým zvykem, chci si natočit vodu z kohoutku do velké flašky, ale dělá se mi z ní špatně. Musím proto na water distribution, kde obdržím pouze malé flašky. Nevadí, bude mi to muset stačit.

Mým prvním soupeřem je Nor, který má ale šikmé oči. Snaží se je zamaskovat brýlemi, ale moc se mu to nedaří, jelikož nejsou sluneční, ale dioptrické. Snad nebude příliš dobrým protivníkem, ale první zápasy jsou vždy ošemetné. Obvykle mi chvíli trvá, než se dostanu do tempa. Naštěstí vše proběhlo hladce a pod taktovkou paní Botkové vítězím přesvědčivě 3:0.

Další zápas mám až v 13:00, a tak se z hráče proměním v trenéra a koučuji Nikitu. Hraje s velmi dobrou Ruskou, ale jelikož má nejlepšího trenéra, není se čeho bát. Když zkazí první dva, tři míčky a hned se na mě otočí, jako bych za to mohl, mám trochu strach, ale nakonec jsem byl překvapen, jak dobře Nikita hrála a zvítězila 3:0. Při proměněném mečbolu jsem radostí vyskočil z lavičky a myslím že se příští rok budu ucházet o místo asistenta trenéra. Nikita i já máme radost. Také ostatní holky, až na Markétu, své první zápasy zvládly.

Před mým druhým však nastává potíže. Chtěl jsem se jít rozehrát, ale zdejší tréninkové haly jsou naprosto strašné. Je tam vedro, plno a málo stolů. Takže si vezmu pátku do ruky a zkusím si úder nanečisto. Snad to bude stačit. Litevec by měl být nejtěžší překážkou v mé skupině, což se také potvrdilo.

V prvním setu se oťukáváme, dělám možná trochu více chyb, ale závěr zvládám dobře a důležité první dějství se stává moji kořistí. Pak následuje výměna stran a já zjišťuji, že tam není vůbec vidět! Míček vidím až na poslední chvíli, a proto jsou mé úder často nekvalitní. Soupeři nedělá problém tvrdě a přesně zakončovat. 1:1 a přicházím opět na lepší stranu, což se hned projevuje a znovu se ujímám vedení. Litevec se ale nevzdává a díky lepší viditelnosti podruhé srovnává. V pátém setu se ukazuje jako rozhodující můj servis s boční rotací, kterým jsem získal snad čtyři přímé body, a náskok už jsem nepustil. Zvládl jsem tedy u druhý zápas, ale nebylo to vůbec lehké.

Teď musím rychle na oběd. Jelikož mě tlačí čas, jedu autobusem. Rychle do sebe naházím lahodné španělské jídlo a můžu zase zpět do haly. Tentokrát už ale opravdu jdu pěšky. Objevuji další dvě pláže, těším se, až je prozkoumáme. Sluníčko opravdu pálí a dokazuje, že léto se rychle blíží. V 16:00 mě čeká čtyřhra, do které nastoupím po boku známého švýcarského kámoše, ale moc si od toho neslibuji. Předtím ještě dovedu Markétu a Staňku k vítězství 3:0 v předkole čtyřhry. Myslím, že to místo asistenta už mám jisté.

V našem vlastním zápase se projevilo, že nejsme vůbec seheraní. Měli jsme šanci vyhrát druhý set, ale nakonec jsme podlehli španělsko - lucemburské dvojici 3:0. Nevadí, soustředím se na můj poslední zápas v 19:00. Mezitím se má trenérská reputace trochu kazí, neboť Markéta pod mým vedením prohrála 3:2 s favorizovanou Maďarkou. Ale trápila ji.



Důležité však je, že já svůj poslední zápas zvládám a zajišťuji si první místo ve skupině. Měl jsem několik mečbolu na 3:0, ale už jsem začal myslet na pláž a jídlo a vymstilo se mi to. Soupeř byl ještě nepříjemný, ale nakonec jsem ho udolal 3:1. Za odměnu jsem si udělal podvečerní procházku k hotelu.

K večeři byl ananas, tak jsem si velice pochutnal. Dnešní večer strávím u holek, které postoupily s padesáti procentní úspěšností. Kačka suverénně jako já, Staňka že druhého místa. Obrovskou smůlu měla Nikita, která nepostoupila o pár míčků, neboť prohrála 3:0 s Portugalkou. Je to jasné, nekaučoval jsem já.

Až pozdě večer se dozvídám los. Utkám se s malým Taipeiem, tak snad budu pokračovat na vítězné vlně. Z mých kamarádů na pokoji postoupil pouze jeden. Naštěstí jsem je však přemluvil, abychom šli hrát ráno všichni, a tak mám parťáka na rozehraní. Bezva. Začínám už v devět, tak musím brzy spát.

Den 3

Švýcaři naštěstí už nemusí jít běhat, a tak vstáváme v 6:45. Stejně jako včera mi snídaně moc nechutná. Pořadatelé se zřejmě poučili ze včerejšku a v 7:30 na nás před hotelem čekal veliký autobus, kam se všichni hráči pohodlně vešli. Po příjezdu do haly následovala klasická rozehra, kterou jsem zhruba v 8:30 ukončil a už byl čas dát pátku. Po očku sleduji svého soupeře a vypadá to, že to opravdu umí. Trenérka Botková přichází přesně v 9:00, uděluje mi poslední pokyny před zápasem a můžu jít na to!

V prvním setu je vidět, že soupeř se trochu bojí. I přes jeho zlepšený výkon na konci se první dějství stává mojí kořistí. Druhý set probíhá přesně naopak, Taipei se od začátku buduje drobný náskok a vítězí nejtěsnějším poměrem 11:9. Hraje chytře, často hru zkracuje a nepouští se do uspěchaných útoků. Na každý bod se velmi nadřu, zápas bude fyzicky velice náročný. Naštěstí třetí set se mi podařil, získávám ho poměrně hladce a jsem znovu na koni. Další dějství se ukázalo jako klíčové. Prohrával jsem 8:7, vyhrál jsem dva míčky za sebou a následoval time out. Po něm jsem sice zkazil lehký míček, ale za vypjatého stavu 9:9 jsem prokázal pevné nervy a poslední dva míčky skončily na mé straně. Ještě však není konec, je potřeba vyhrát ještě jeden set. Snad to bude hned ten další, nechci zbytečné potíže. Soupeř se hned ujímá vedení 2:0, ale to bylo z jeho strany všechno! Dalších jedenáct míčků v řadě jsem získal já a celý zápas jsem ovládl 4:1.

S trenérkou jsme se shodli, že to byl jeden z mých nejlepších výkonů na mezinárodní scéně, hrál jsem trpělivě, přesně a v důležitých momentech jsem zachoval klidnou hlavu. Super, potvrdil jsem svoje nasazení a teď mohu už jen překvapit. V dalším zápase ve 12:30 se proti mně postaví neznámý Švéd. Mám ještě nějaký čas na odpočinek a sleduji, jak si povedou mé spoluhráčky.

Jako první se na stole číslo sedm představila Kačka. Její soupeřkou je také hračka z Taipei, která se v nasazovacím žebříčku nachází jen o místo za ní. Z průběhu zápasu je také vidět, jak jsou obě hračky vyrovnané. Taipei si vypracuje vedení 3:2 a 10:9, nicméně Kačka je veliká bojovnice a řadou skvělých úderů set nakonec otáčí ve svůj prospěch. V rozhodujícím dějství má od začátku navrch, vede 9:4 a dokonce 10:7. Soupeřka však také vytahuje zázračné úderky a je srovnáno. Jsem mnohem více nervózní než při svém zápase. S ostatními holkama fandíme, jak můžeme, a doháníme Kačku k dalšímu mečbolu, ten však zůstává také nevyužit a možnost rozhodnout zápas tak má soupeřka. Bohužel ta už se nemylí a je konec.

Takto prohrané zápasy vždycky hodně mrzí. Myslím, že Kačka předvedla dobrý a bojovný výkon a příště ji to určitě vyjde. Stanka podlehla své soupeře z Francie 4:1, ale také to nebylo úplně jednoznačné. Určitě by to mělo být povzbuzení do budoucna pro obě mladé hračky.

Zůstal jsem tedy jediný z české výpravy ve hře. Začíná obvyklá předzápasová procedura. Nejprve odevzdat pátku a poté se pořádně rozcvíčit. Jelikož pro Švéda to byl první dnešní zápas, doufal jsem, že by nemusel být v tempu. Opak byl pravdou. První set prohrávám hladce 11:5. Ve druhém je to bitva o každý míček, ale na konci si soupeř přeci jen vypracuje mírný náskok. Já však dorovnavám a bitva pokračuje. Oba předvádíme zázračné údery a nakonec se štěstí přiklání ke mně a vítězím 16:14. Jsem v laufu a soupeř znejistěl. V dalším setu vedu 10:7, ale proměním až třetí setbol a ujímám se vedení 2:1. V koncovce dalšího setu jsem úspěšně stáhnul Švédův náskok, dokonce jsem si vypracoval setbol na 3:1. Bohužel se mi nepovedlo jej proměnit a můj houževnatý protivník srovnává. Následující set je jako přes kopírák, opět vítězí Švéd. Už nemám sílu na obrát, nohy mi nefungují dobře a Švéd prakticky přestal chybovat. Výsledkem je porážka 4:2.

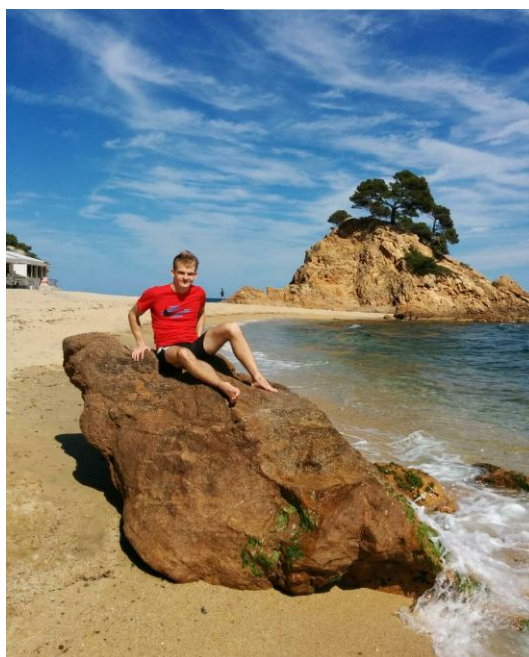
Jsem hodně smutný. Kdybych vyhrál, měl bych velmi dobrý los, možná až na medaili, ale soupeř byl lepší. Jeho zázračné tažení turnajem ukončil až ve finále Němec Klein, takže zde měl opravdu slušnou formu.

Odcházíme zpět do hotelu. Holky mi mohutně fandily, ale ani to nestačilo. Co se dá dělat. Jít na oběd, to mi jistě spraví chuť! Ani moc ne. Alespoň máme celé odpoledne volno a flákáme se u bazénu. Slunko opravdu praží a já ležím ve stínu, koukám do oblohy a přehrávám si v hlavě neúspěšný zápas.

Holky mě chtěly shodit do bazénu, ale ubránil jsem se. Bohužel jen na chvíli. Prosil jsem, ať se mohu jít alespoň převléknout k nim na pokoj. Švýcaři odešli pryč a já nemám jiné věci než ty na sobě. Bohužel moje snaha byla marná. Paní trenérka nám chtěla udělat společnou fotku u bazénu, tak jsem chtě nechtě musel jít až k okraji.

Samozřejmě mě tam shodily. Při dopadu do ledové vody mi bolestivě šklublo v hlavě a byl jsem ještě více našťvaný. Pomalu vylézám ze studeného bazénu zpátky ke svému lehátku. Kačka se omlouvá, ale mě je to fuk. Ať taky pozná, když jsem jednou našťvaný já!

Přicházejí Švýcaři. Když můj vztek trochu ochladne, jdu konečně na pokoj, kde se převlékám do plavek. Už ale zbytečně, neboť další koupání se nekoná. Najednou si uvědomuji, že jsem byl zbytečně našťvaný a že to byla jen sranda. Utrhnu proto pár květin a jdu prosit za odpuštění. Naštěstí mi bylo uděleno a hned je zase lépe. Nebudu si přece kazit dovolenou.



Vzhledem k dostatku volného času byl vydán povel k přesunu na pláž. Tentokrát jsme zvolili jinou cestu a dobře jsme udělali. Sešli jsme po schodech dolů a před námi se rozprostřela nádherná písčité pláž, která pokračovala i dále za skalisky. Teplota vzduchu je ideální, voda je ještě trochu studená. Brouzdáme se po kolena v moři a užíváme si zdejší prostředí. Opět se fotíme a děláme různé blbosti. Šlo by tady strávit celý den. Vůbec by mi to nevadilo. Slyšíme křik racků, prolétajících nízko nad hladinou moře. Vidíme dokonce i jejich hnízda na skalách.

Bohužel už musíme jít, hlad nás vyháňá z pláže. Zamíříme tedy na večeri a pořádně se nacpeme. Opět vítězí plátky ananasu a výtečné maso, které kuchař připravuje přímo před námi. Jako přílohu si nakládám hranolky a těstoviny. Po jídle ještě sedíme u bazénu, povídáme si mezi sebou i s ostatními hráči. Jelikož na tomto turnaji jsou všichni ubytováni na jednom hotelu, máme možnost debatovat i s cizinci a získávat nové kamarády.

Holkám se nejvíce líbí Rus Maxim Chaplín, zvaný Minim, Belgičan Artur Bilas, zvaný Okoun, Lucemburčan Luka Mladenovic, zvaný Luka, který je shodou okolností mým spoluhráčem v soutěži družstev, která startuje již zítra. Společně s Rumunem Lipanem tvoříme smíšené družstvo a pokusíme se něco vyhrát. Ve skupině máme Portugalsko a velmi silné Rusko. Tak uvidíme. Pořadí zápasů ale máme super, hrajeme ráno a v poledne, potom volno! Holcám los přidělil Španělsko B a také Rusko. Hrají také ráno ale potom až v 17:30. Do 22:00 jsem u holek na pokoji, pak je čas jít spát.

Den 4

Bez Švýcarů bych byl v háji. Opět se k nim přidávám a celá naše čtveřice se jde ráno rozehrát. Autobus v 7:30 nám stačí. Dnes už jsem snídal lépe, nejoblíbenějším jídlem se stávají rolky plněné vanilkou a čokoládou.

Za stolem mi to dnes moc nejde. Asi jsem ještě myšlenkami pořád na pláži, nebo u Kačky. Nicméně se pomalu probírám a snad to bude dobré. Jako první se náš mix tým utká s Portugalci. Myslím, že je to soupeř hratelný. Uvidíme, co předvedou jak oni, tak mí spoluhráči.

Lucemburský trenér, který mimochodem hraje druhou německou Bundesligu s velmi dobrou bilancí, se nás uvolil kaučovat. Naštěstí ovládá angličtinu, takže komunikace není problém.

Nastupuji jako první, proti nejlepšímu z Portugalců. Začátek je z mé strany jako vždy vlažný, ale postupně se dostávám do tempa a za stavu 6:8, nepovolím uhrát soupeři ani míček. Trenér je spokojen a nabádá mě, abych pokračoval ve stejném duchu. Jeho pokyny plním a i druhý set vyhrávám. Vypadá to dobře. Jenže začátek třetího setu vůbec nechytám a Portugalec naopak trefuje všechno. Nevadí, nic se neděje, další set začíná odznova. Jelikož už jsem pozorný, začátek tentokrát vychází lépe mně. Vědu 4:1, soupeř si bere time out. Ten nezabírá a další sérii si vypracuji pohodlné vedení 10:5. Soupeř se ovšem nevzdává a stahuje. 10:8, přichází můj oddechový čas. Také nepomáhá a je srovnáno. Trefuje prostě všechno a nakonec zaslouženě vítězí 13:11. Rozhodující pátý set a jsem pod tlakem. Lucembursky kouč uklidňuje, spoluhráči mě povzbuzují. Začínám opět lépe, vedu 5:1. Pak následuje další výpadek, nejsem schopný vrátit míček na stůl a najednou vidím na počítadle stav 5:6. Teď se konečně vyplatil tvrdý trénink topspinu. Díky dvěma překvapivým útokům, které Portugalec nedokáže vrátit na stůl, jdu do vedení opět já. Následují soupeřovy lehké chyby a vítězství nakonec putuje na mou stranu! Super, získal jsem první bod pro tým.

K dalšímu zápasu nastupuje Luka. První sety máme podobné, také nehraje moc dobře. S přibývajícím časem se ale jeho hra zlepšuje, a když ve druhém setu odvrací setbol a

srovná na 1:1, začíná za stolem dominovat. Portugalec si neví rady s jeho záhadnými údery antitopspinem. Luka vítězí 3:1 a náš tým vede 2:0.

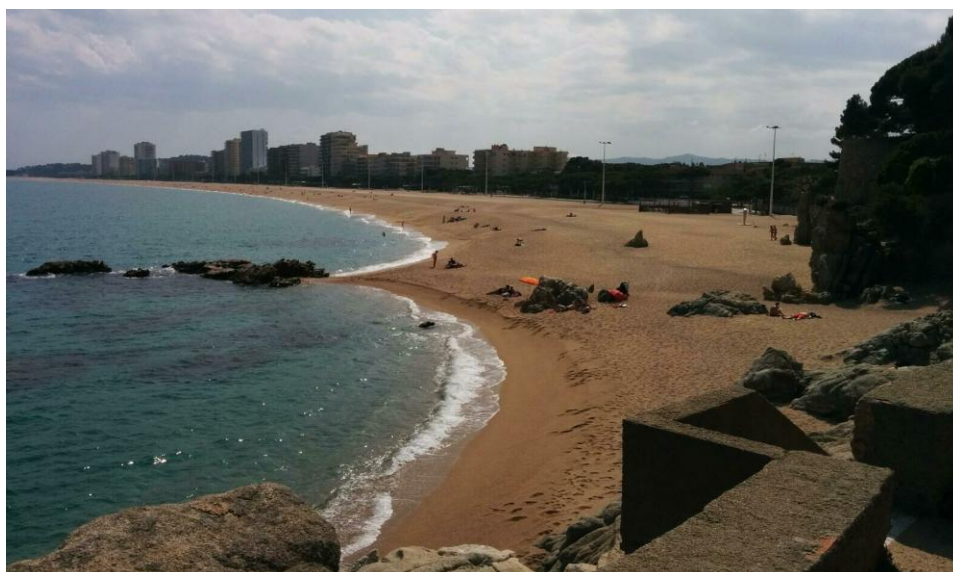
Na řadě je Rumun. V jednotlivcích nepostoupil ze skupiny, ale na družstva se zřejmě vyspal lépe. Portugalec také není žádný zázrak a Lipan přidává rozhodující třetí. bod pro náš tým. Vítězí tedy jasně 3:0 a teď se pokusíme potrápit Rusy. Máme pauzu dvě hodiny, tak ani nemá cenu chodit z haly. Holčák se bohužel tolik nedařilo. Prohrály se Španělskem B 0:3, což by rozhodně neměly. Alespoň mohou zmizet na hotel a soustředit se na odpolední zápas.

Sleduji ostatní zápasy v hale a tak mi čekání do dalšího zápasu rychle utíká. Přichází za mnou Luka a chce se jít rozehrát. Říkám mu, že to nemá cenu, ale na chvíli jdeme. Naše sestava zůstává stejná jako v prvním zápase, za Rusy nastupují Chernov, Semenov a Isakov.

Do prvního zápasu jdu já a Semenov. Možná to je můj poslední zdejší mač, tak si ho musím náležitě užít! V prvním setu se mi to ovšem příliš nedaří, Rus mi dává samá prasata. Ve druhém se karta obrací a vybojuji srovnání na 1:1. Rus mi od začátku utíká až na 10:6, já však hraji dále a najednou je to 10:10. Další míček pro mě a je tu setbol! Bohužel mi dneska zřejmě není přáno. Vyčerpávám všechnu dávku štěstí už v prvním zápase a dostávám další dvě prasata a set ztrácím. Čtvrté dějství probíhá podobně, Semenov opět vede 10:8, já znovu stahuji a Rus opět vyhrává o dva míčky. Konec zápasu, prohrál jsem 3:1, ale bylo to velice vyrovnané, nedal jsem svou kůži zadarmo. Semenov měl více štěstí než rozumu. Alespoň mám určitě lepší příjmení.

Šance našeho týmu na postup jsou nyní mizivé, zvláště když Luka dostal odchod od Chernova, podle žebříčku nejlepšího hráče na turnaji. Ani Rumun Lipan se nezbláznil a zpečetil tak porážku našeho týmu 0:3.

Bohužel toto je konečná, alespoň teď máme celý den a půl volno. Odcházím přes město do hotelu. Opět obdivuji palmy podél cesty a horké letní počasí. Vynikající oběd mi zvedá náladu a mířím za holčákami. Doufám, že nejsou moc smutné. Zrovna si je po jedné volá trenéra na kobereček. Zbylé kámošky jsou na terase a hrají "moravské" prší, které se od toho normálního liší tím, že je hrají s kartami na poker a některé karty mají jisté speciální síly. Zajímavé. Kdo bude mít nejnižší počet výher, skáče večer do bazénu. Zatím to vypadá na Staňku. Chvilí je pozorují při hře a dobře se bavíme. Pro ještě lepší náladu hraje Bombastic. Úplně jsem zapomněl zmínit, že šikovná Nikita si včera ukopla prst a vypadá fakt nechutně, jako by měl každou chvíli upadnout. Možná proto také v prvním zápase seděla na lavičce, do druhého ale už nastoupí.



Holky už musí jet a já se skočím vysprchovat a převléct do civilu. Nasadím zabijácké sluneční brýle, žvýkačku a jdu jim fandit. Když vyjdu z hotelového komplexu, napadá mě myšlenka, že bych mohl zkusit jinou trasu a vydat se podél pobřeží. Byl to skutečně geniální nápad. Postupoval jsem po malé úzké cestičce a nabízel se mi opravdu úchvatný výhled na nekonečné moře a překrásné zátoky. Voda je zde neuvěřitelně čistá, potápění by bylo jistě úžasné. Přicházím na hlavní pláž, téměř tři kilometry dlouhou. V létě tu musí být opravdu narváno, nyní před začátkem sezóny, je zde jen pár lidí. Vůbec mi to nevadí. Procházím kolem písečných sochařů, kteří tvoří velkolepá díla, která mě nutí k zamyšlení, jak to vlastně dokáží. Krásná procházka ve stínu palm. Už jsem zhruba na úrovni haly, a tak odbočuji z pláže směrem do města. Náhodou se v ulici nachází stánek se zmrzlinou, neváhám a kupuji kokosovou a jahodovou. V parném dni je to vítané osvěžení.

Přicházím do haly jako správný turista. Děvčata stále ještě sedí na tribuně, přímo nad stolem, kde hraje Minim. Nedobrovolně jim dávám ochutnat zmrzlinu. Musím si ji násilím vynutit zpátky, jinak by ji všechny snědly. Asi se poučily ze včerejška a už mě nechtějí poznat našťvaného.

V 17:30 jdou na to, ale já koukám spíš na zápasy juniorů. Nic proti holkám. Ale i tak po očku stíhám sledovat, jak Markéta prohrála 3:0, měla to ale opravdu těžké. Nikita statečně vzdorovala, nicméně také prohrála. Kdyby to měla v hlavě lépe srovnané, mohlo to dopadnout jinak. Až bude trénovat v Praze, jistě se její psychický stav zlepší, o tom nepochybují.

Ke třetímu zápasu nastupuje Kačka. Přesedám si na stanoviště s lepším výhledem. Za Rusky nastupuje stříbrná medailistka ze dvouhry, obránářka Malanina, takže to Kačka nemá vůbec jednoduché. Musím se přiznat, moc jí nevěřím. První dva sety hladce prohrává a vypadá to na rychlý odchod k bazénu. Jenže Kačka se obdivuhodně zvedá, začíná hrát trpělivě a nutí soupeřku útočit a dělat chyby. Předvádí opravdu skvělý výkon. Vůbec Rusce nezávidím, nechtěl bych být v její kůži a bojovat s tak nepříjemnou soupeřkou, která se dokonce povzbuzuje, když zkažíš servis. Máme tady pětisetové drama, do kterého vstupuje lépe Ruska. Nemohu se na to dívat, Kačka prohrává 5:1. Je to ale opravdu veliká bojovnice a sérii skvělých plesků a pinků srovnává na 9:9. Následuje dlouhá výměna, obě hračky pinkají a čekají na chybu té druhé. Nakonec to Malanina nevydrží a trávou vypálí překvapivý bekendový kontr. Kačka jej však reflexivně vrací a dostává se k mečbolu. Bohužel si vybrala těžký míček k zakončení a vzápětí kazí těžký úder. Malanina svůj první mečbol proměňuje a je to v háji.

Chudák Kačka, vážně mi je jí líto, dva takhle smolně prohrané zápasy na jednom turnaji, to opravdu mrzí.

Ale s paní Botkovou se shodujeme, že předvedla vynikající výkon, chybělo jen trochu štěstí, které se jistě na její raketu přikloní příště! Sedíme mlčky na schodech před halou. Víím, že žádná slova ji nemohou pomoci a tak se snažím ji utěšit alespoň svoji přítomností. Moc se mi to nedaří, ale Kačka se po chvíli vzpamatovává a je schopná dojít k zastávce. Já volím cestu pěšky, chci si pořádně pročistit hlavu. Napadá mě však geniální věc.

Musím Kačku nějak povzbudit a udělat jí radost. Nemohu se dívat na to, jak se trápí. Vzpomněl jsem si, jak první den nadšeně koukala po žluto - modrých žabkách, a tak neváhám a kupuji je. Vracím se pomalou chůzí zpět do hotelu a čekám u bazénu, až se budou děvčata vracet z jídelny. Kačka už běží. A dokonce s úsměvem na rtech. Uleví se mi a můj dárek její úsměv ještě znásobí! Dokonce jsem trefil i velikost! Vypadá to, že dnešek přeci jen skončí dobře. Nikita hodně žálí a chce také takový dárek, ale má smůlu. Vlastně nemá, druhý den si je koupí také.

Jenže naše výprava už zítra odjíždí. Vůbec se nám nechce pryč, zvláště, když teď máme volno. Ve čtyři odpoledne pro nás přijede autobus a odveze nás na letiště, takže máme ještě dost času zajít k moři, nebo se podívat na zápasy.

Zůstáváme dlouho vzhůru, já s Kačkou jsme na pokoji, ostatní holky se baví s Minimem. Švýcaři odešli kamsi pryč, už jsem spal, když se vrátili.

Den 5

Sobotu zahajujeme, stejně jako předchozí dny, snídaní. Stihnul jsem si zabalit už včera večer, a tak mám, na rozdíl od holek, klid. Nikita dostala skvělý nápad, což se jí moc často nestává, že bychom se mohli jít podívat do haly a zafandit Okounovi. Souhlasím s ní a jde se. V 10:45 však musíme být zpátky, neúprosná trenérka Botková nám uspořádá běhání na pláži.



Okouna jsme samozřejmě nestihli. Alespoň jsme drželi palce Narcisovi a Knudlovi, Googlovi. Ano, běžná belgická jména. Hráli s Maďary a za stavu 2:1 pro ně jsme je bohužel museli opustit. Tlačil nás čas a Nikita si chtěla ještě koupit vysněné žabky, ve kterých si už Kačka vesele vykračovala. Aby to nebylo moc trapné, koupila si alespoň jinou barevnou variantu, černé s růžovým páskem.

Přicházíme na místo schůzky o chvíli dříve a paní Botková nikde. Musíme čekat dalších patnáct minut, holky chtějí utéct na pokoj, běhat se jim vůbec nechce. Konečně se trenérka objeví. Zřejmě byla prozkoumat trať, neboť přibíhá značně udýchaná a zpocená. Oznamuje nám, že na pláži je brutální vedro, aby ne, když jdeme v nejhorší možnou dobu, a tak se mažeme opalovacím krémem a bereme lahve s vodou. Víme tedy, do čeho jdeme.

Na pláži si nacházíme malý pláček a s napětím čekáme na pokyny. Trenérka odkrokovává dva veliké čtverce a jde se makat. Přes úhlopříčku se sprintuje, podél strany smíme chodit. Dvakrát pět minut slušné zátěže. Nezdá se to, ale je to opravdu dřina, čekal jsem to lehčí. Písek nám běhání rozhodně neusnadňuje, sluníčko také ne. Lidi na nás koukají a díky našim reprezentačním dresům budou vědět, že v ČR jsou největší dřiči! Oněch pekelných deset minut je za námi, ale běhání ještě nekončí.

Přecházíme na druhou známou pláž s krásnými sochami a našim úkolem je doběhnout na konec a zase zpět, naštěstí v normálním tempu.

Jde o záležitost velmi příjemnou, běhání podél moře je bezva. Paní Botková tvrdí, že jsou to tři kilometry, mně to přišlo jako šest.

Cestou zpátky jsem se do toho trochu obul a za chvíli jsem v cíli. S dobrým pocitem, že jsme něco udělali pro své tělo, se vracíme zpět. Jdeme podél moře a naposledy si vychutnáváme tento nezapomenutelný výhled.



Ihned po příchodu k hotelu skočily holky i s trenérkou do bazénu. Já jsem je za pár minut následoval, tentokrát dobrovolně. Voda byla příjemně studená, což nám vůbec nevadilo, naopak. Poslední španělský oběd byl kupodivu nic moc, ale zákusky to spravily. Po obědě si holky zabalily zbylé věci a jeli jsme znovu do haly, Belgičané hráli semifinále. Cestou jsme si povídali s kamarádkým řidičem a bylo nám moc fajn.

Na Okouna jsme dnes štěstí neměli, zase jsme jej viděli jen na lavičce. Jelikož ale u Belgičanů byla číslice 1, zvládnul svůj zápas i bez nás. I jeho další spolupráci se přidali a vyřadili "naše" Rusy již v semifinále. S Okounem jsme si alespoň plácli. Kačka prohlásila, že si ruku nebude mýt. Fuj. Bohužel, nastal čas dát sbohem místní hale. Naše další kroky vedly na zmrzlinu a potom nám nezbývalo nic jiného než se vrátit.

Už byly téměř čtyři a autobusy čekaly. Opouštíme překrásné město Platja D'Aro. Zpátky si vezeme plno krásných chvílí a vzpomínek. Kačce se ten největší úlovek povedl až na poslední chvíli, má fotku s Okounem. A dokonce bez trička. Vážně žárlím. Přijíždíme na staré známé letiště v Barceloně. Do odletu nám ještě zbývá trochu času, a tak si procházíme duty free obchody a povečeříme v Mekáči. Zhruba ve 20:25 opouštíme španělskou půdu vstříc Vídni, kam jsme dorazili okolo jedenácté. A tak končí náš krásný výlet. Jsem si jistý, že na něj budeme dlouho vzpomínat...

Stanislav Kučera, septima